

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

3 JULI 1952.

WETSVOORSTEL

tot gedeeltelijke afschaffing van de openingstaxe
op de drankslijterijen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE FINANCIËN (1), UITGEBRACHT

DOOR DE HEER DE SAEGER.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De eigenlijke openingstaxe werd ingevoerd door de wet van 12 December 1912. Het was een taxe welke, zoals haar naam aanduidt, slechts éénmaal betaald werd, namelijk bij de opening van een nieuwe drankgelegenheid. Dit regime is behouden gebleven bij het in voege treden van de wet van 29 Augustus 1919, die nog steeds de basiswet is in de huidige stand van de wetgeving.

Een jaarlijkse belasting werd hieraan toegevoegd bij de wet van 31 December 1925, artikel 57, terwijl diezelfde wet de eigenlijke openingstaxe terugbracht op éénmaal de huurwaarde, waar deze tevoren driemaal de huurwaarde beliep.

Wij kunnen de zaken best verduidelijken als volgt :

Eigenlijke openingstaxe, volgens de wet van 29 Augustus 1919 = 15/5de.

Eigenlijke openingstaxe, vanaf 1 Januari 1926 = 5/5de.

Jaarlijkse openingstaxe, vanaf 1 Januari 1926 = 1/5de van de huurwaarde. Vanaf 1 Januari 1926 gold dan het beginsel dat de vóór die datum betaalde openingstaxe geldig bleef voor een termijn van 15 jaren, terwijl de eigenlijke openingstaxe van het nieuwe regime een geldigheidsduur had van 5 jaren. Zoals men vaststellen kan

(1) Samenstelling van de Commissie : de heren Van Belle, voorzitter; Couplet, De Saeger, Discry, Eeckman, Gaspar, Lamalle, Meyers, Oblin, Parisis, Philippart, Scheyven, Vanden Boeynants. — De Sweemer, Detiège, Embise, Fiévet, Martel, Merlot, Paque, Soudan, Tielemans. — Liebaert, Masquelier.

Zie :

250 (B. Z. 1950) : Wetsvoorstel.
339, 463, 471, 492 en 505 : Amendementen.

3 JUILLET 1952.

PROPOSITION DE LOI

abrogeant partiellement la taxe d'ouverture
des débits de boissons.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES FINANCES (1)

PAR M. DE SAEGER.

MESDAMES, MESSIEURS,

La taxe d'ouverture proprement dite a été créée par la loi du 12 décembre 1912. Ainsi que son nom l'indique, il s'agissait d'une taxe acquittée une seule fois, c'est-à-dire lors de l'ouverture d'un nouveau débit de boissons. Ce régime a été maintenu lors de l'entrée en vigueur de la loi du 29 août 1919, qui constitue toujours la loi de base dans l'état actuel de la législation.

La loi du 31 décembre 1925, article 57, y avait ajouté une taxe annuelle tout en ramenant la taxe d'ouverture proprement dite à un taux égal à la valeur locative, alors qu'antérieurement elle s'élevait au triple de cette valeur locative.

Pour plus de clarté, nous présenterons la situation comme suit :

Taxe d'ouverture proprement dite d'après la loi du 29 août 1919 = 15/5mes.

Taxe d'ouverture proprement dite à partir du 1er janvier 1926 = 5/5mes.

Taxe d'ouverture annuelle à partir du 1er janvier 1926 = 1/5 de la valeur locative. Depuis le 1er janvier 1926, le principe avait été admis que la taxe d'ouverture acquittée avant cette date demeurerait valable pour un terme de 15 ans, alors que la taxe d'ouverture proprement dite du nouveau régime avait une validité de 5 ans. L'on constatera qu'en

(1) Composition de la Commission : MM. Van Belle, président; Couplet, De Saeger, Discry, Eeckman, Gaspar, Lamalle, Meyers, Oblin, Parisis, Philippart, Scheyven, Vanden Boeynants. — De Sweemer, Detiège, Embise, Fiévet, Martel, Merlot, Paque, Soudan, Tielemans. — Liebaert, Masquelier.

Voir :

250 (S. E. 1950) : Proposition de loi.
339, 463, 471, 492 et 505 : Amendements.

werd, in feite, het regime van de jaarlijkse taxen in de plaats gesteld van het regime van de eigenlijke openingstaxen, die vroeger slechts éénmaal verschuldigd was, namelijk, bij de opening van een nieuwe drankgelegenheid. Bij overgangsmaatregel werd deze oude openingstaxen onder het nieuwe regime beschouwd als een vooruitbetaling geldig voor 15 jaren. Ook de nieuwe openingstaxen, verschuldigd na 31 December 1925, krijgt het karakter van een vooruitbetaling doch slechts voor 5 jaren. Wel te verstaan is de taxen van 5/5de opnieuw verschuldigd indien een persoon, welke door de wet als nieuwe slijter beschouwd wordt, een uitbating begint of voortzet. Ingeval van voortzetting door een nieuwe slijter kon het gebeuren dat de periode van 15 jaren of van 5 jaren nog niet verlopen was, en in dit geval was de nieuwe vooruitbetaling in hoofde van de nieuwe uitbater, niettemin verschuldigd.

De jaarlijkse taxen, ingevoerd bij de wet van 31 December 1925, heeft de naam « openingstaxen » behouden, alhoewel men bezwaarlijk zou kunnen beweren dat het in de echte zin van het woord een openingstaxen is. Zij vertoont meer de kenmerken van het patentrecht, ingevoerd door de wet van 19 Augustus 1889, wet die van toepassing is gebleven tot aan het in voege treden van de reeds genoemde wet van 12 December 1912.

De belanghebbende uitbaters hebben niet opgehouden tegen de jaarlijkse taxen te protesteren. Zij voeren terecht aan dat hun beroep het enige is dat nog onderworpen is aan dit soort patentrecht.

Wellicht ware deze jaarlijkse taxen nog als verantwoord te beschouwen indien daardoor het doel, door de wetgever gesteld bij de invoering van de eigenlijke openingstaxen, was bereikt geworden, namelijk de beperking van het aantal drankgelegenheden. Dit is echter blijkbaar niet het geval.

Indien er een vermindering van het aantal drankgelegenheden is tot stand gekomen, dan is zulks toe te schrijven aan andere oorzaken dan de jaarlijkse taxen. De evolutie in de volksgewoonten zal hier wel de voornaamste factor zijn.

Maar het vergt geen betoog dat een eigenlijke betrekkelijke zware openingstaxen méér dan een jaarlijkse taxen — die noodzakelijkerwijze lichter is — het effect heeft van een rem op de initiatieven welke de totstandkoming van nieuwe drankgelegenheden voor doel hebben.

De eigenlijke openingstaxen is een uitgave verbonden aan de installatie. Zij is als het ware een investeringsuitgave, waar de jaarlijkse taxen onbetwistbaar het karakter aanneemt van een constante last die weegt op de uitbating.

Zonder gevaar ons al te veel te vergissen mogen wij vaststellen dat de wetgever in 1912 voornamelijk een sociaal doel heeft beoogd, te weten: de beperking van het aantal drankgelegenheden, terwijl de wet van 31 December 1925 onbetwistbaar een fiscaal doel heeft gehad.

Het voorstel dat door uw Commissie onderzocht werd had voor doel de jaarlijkse taxen af te schaffen en voorzag het behoud van een eigenlijke openingstaxen van 5/5de van de huurwaarde.

De auteurs van het voorstel hadden in hun eerste tekst geen bepaalde vervangingsinkomsten voor de Schatkist voorzien, maar in de memorie van toelichting hadden zij te kennen gegeven dat de belanghebbende beroepsverenigingen de noodzakelijkheid inzagen — gezien de bijzondere tijdsomstandigheden — vervangende inkomsten aan de Schatkist te verzekeren, zonder dat deze vervangende lasten op de verbruiker mochten afgewenteld worden.

Uwe Commissie heeft een eerste bespreking aan het voorstel gewijd op 19 Juni 1951. De regering heeft toen haar standpunt medegedeeld dat kan samengevat worden als volgt:

fait le régime de la taxe annuelle a été substitué au régime de la taxe d'ouverture proprement dite qui, antérieurement, n'était due qu'une seule fois, c'est-à-dire à l'ouverture d'un nouveau débit de boissons. A titre transitoire, cette ancienne taxe d'ouverture a été considérée sous le nouveau régime comme un paiement anticipatif valable pour 15 ans. La nouvelle taxe d'ouverture due après le 31 décembre 1925 prend également le caractère d'un paiement anticipatif valable pour 5 ans seulement. Il est bien entendu que la taxe de 5/5 est due à nouveau au cas où une personne considérée par la loi comme nouveau débiteur commence ou continue une exploitation. En cas de continuation par un nouveau débiteur, il pouvait se présenter que la période de 15 ans ou de 5 ans ne fût pas encore révolue, mais alors le nouveau paiement anticipatif dans le chef du nouvel exploitant était néanmoins dû.

La taxe annuelle, créée par la loi du 31 décembre 1925, a conservé la dénomination « taxe d'ouverture », bien que l'on puisse difficilement prétendre qu'il s'agisse d'une taxe d'ouverture au sens propre du mot. Elle présente plutôt les caractéristiques du droit de licence, introduit par la loi du 19 août 1889, loi qui est restée applicable jusqu'à l'entrée en vigueur de la loi déjà mentionnée du 12 décembre 1912.

Les exploitants intéressés n'ont pas cessé de protester contre la taxe annuelle. Ils font valoir, à juste titre, que leur profession est la seule qui soit encore soumise à un droit de licence de cette nature.

Peut-être cette taxe annuelle pourrait-elle être considérée comme justifiée, si le but que le législateur s'était proposé lors de l'introduction de la taxe d'ouverture, proprement dite avait été atteint, à savoir la limitation du nombre des débits de boissons. Mais cela ne semble pas s'être réalisé.

Si une diminution du nombre des débits de boissons a pu être enregistrée, elle n'est pas le résultat de la taxe annuelle. L'évolution des habitudes populaires semble être ici le facteur déterminant.

Mais il est évident que la taxe d'ouverture proprement dite, qui est relativement lourde, plutôt que la taxe annuelle nécessairement moins lourde, mettra un frein aux initiatives tendant à la création de nouveaux débits de boissons.

La taxe d'ouverture proprement dite est une dépense se rattachant à l'installation. Elle constitue pour ainsi dire une dépense d'investissement, tandis que la taxe annuelle prend incontestablement le caractère d'une charge constante dont est grevée l'exploitation.

Sans risque de nous tromper de beaucoup, nous pouvons constater que le législateur de 1912 poursuivait surtout un but social, à savoir, la limitation du nombre des débits de boissons, tandis que la loi du 31 décembre 1925 avait incontestablement un but fiscal.

La proposition examinée par votre Commission tend à supprimer la taxe annuelle, et prévoit le maintien d'une taxe d'ouverture proprement dite de 5/5me de la valeur locative.

Dans leur premier texte les auteurs de la proposition n'avaient pas prévu des ressources compensatoires pour le Trésor, mais dans les développements, ils donnent à entendre que les milieux professionnels intéressés reconnaissent la nécessité — vu la conjoncture particulière du moment — d'assurer au Trésor des ressources compensatoires, sans que ces charges compensatoires puissent être endossées au consommateur.

Votre Commission a consacré une première discussion à la proposition le 19 juin 1951. Le Gouvernement a fait connaître à ce moment son point de vue, qui peut se résumer comme suit:

1° Akkoord om de jaarlijkse taxen af te schaffen indien vervangende inkomsten in hetzelfde domein voor de Schatkist kunnen gevonden worden. De inspanningen op militair gebied laten niet toe een eenvoudige afschaffing van de jaarlijkse taxen te overwegen, zonder vervangende inkomsten voor de Schatkist.

2° De oplossing die dient nagestreefd is niet louter van fiscale aard, maar ook van sociale aard. Het lijkt geraadzaam terug te keren naar de opvatting van de wetgever van 1912 die voor doel heeft gehad het aantal drankgelegenheden te beperken. Daarom moet een verzwaring van de eigenlijke openingstaxen zeker overwogen worden, hetgeen gedeeltelijk de vervangende inkomsten kan opleveren waarvan hierboven sprake is.

3° Bij het uitwerken van de oplossing dient gestreefd naar administratieve vereenvoudiging. De administratie van de directe belastingen, die thans gelast is met de inning van de openingstaxen, is overlast met werk.

Deze stellingname van de regering heeft ertoe geleid dat de auteurs van het wetsvoorstel een reeks amendementen hebben neergelegd (stuk 399 zitting 1951-1952) welke in grote trekken het volgende voorstel bevatten: bij de opening van een nieuwe drankgelegenheid een openingstaxen van driemaal de huurwaarde, hetzij dus 15/5de, of het regime van vóór 1 Januari 1926; bij de overdracht van een drankgelegenheid een nieuwe taxen van éénmaal de huurwaarde, hetzij 5/5de, afschaffing van de jaarlijkse taxen.

Het is tenslotte deze oplossing welke, mits zekere wijzigingen, in haar grote lijnen werd overgenomen door de amendementen van de regering (stuk 463 van de zitting 1951-1952).

Daar laatstgenoemde amendementen in feite een volledig nieuw voorstel uitmaken werden zij door uwe Commissie als basis van bespreking genomen.

Er dient aangestipt dat de amendementen van de Regering ook voor doel hebben de inning van de openingstaxen voortaan toe te vertrouwen aan het Beheer van Douanen en Accijnzen, om aldus het Beheer van de Directe Belastingen te ontlasten.

Wegens deze overdracht van bevoegdheden zijn ook de procedure-regelen gewijzigd. Waar tevoren de openingstaxen eerder beschouwd werd als een rechtstreekse belasting, en vele bepalingen gemeen aan de rechtstreekse belastingen, ook van toepassing waren op de openingstaxen, daar zal voortaan de openingstaxen beschouwd worden als een onrechtstreekse belasting en zullen — behoudens uitzonderingen — de stelregelen algemeen geldend inzake douane- en accijnzen rechten van toepassing zijn op de openingstaxen. Het is immers logisch dat in de schoot van één Administratie dezelfde procedureregelen zoveel mogelijk worden toegepast op de verscheidene belastingen welke door die Administratie moeten ingevorderd worden. De bekommernis hier een zekere administratieve eenvoudigheid te bereiken is zeker gelukkig te noemen en werd dan ook door uwe Commissie bijgetreden.

Op de vraag van een lid heeft de vertegenwoordiger van de Administratie medegedeeld dat de vermindering van de opbrengst van de belasting geraamd werd op 10 à 15 miljoen frank. Deze raming is gebaseerd op de aanvaarding van de amendementen van de Regering.

Deze mindere opbrengst zal enigszins gecompenseerd worden: a) door het feit dat minder bedrijfskosten in rekening zullen gebracht worden, hetgeen de belastbare basis inzake de inkomstenbelastingen zal verhogen en bijgevolg ook het rendement van deze laatste; b) door de administratieve vereenvoudiging die zal voortvloeien uit het feit dat, in de meeste gevallen, de jaarlijkse inning wegvalt.

1° D'accord pour supprimer la taxen annuelle à condition de trouver dans le même domaine des ressources compensatoires. L'effort militaire ne permet pas d'envisager la suppression pure et simple de la taxen annuelle sans ressources compensatoires pour le Trésor.

2° La solution à rechercher n'a pas un caractère purement fiscal, mais également social. Il semble revenir à la conception du législateur de 1912, tendant à limiter le nombre des débits de boissons. C'est pourquoi il y a lieu d'envisager une aggravation de la taxen d'ouverture proprement dite qui procurerait partiellement les ressources compensatoires en question.

3° Cette solution devra tendre à la simplification administrative. L'administration des contributions directes, qui actuellement est chargée de la perception de la taxen d'ouverture, est débordée.

Cette prise de position du Gouvernement a déterminé les auteurs de la proposition de loi à déposer une série d'amendements (document 339, session 1951-1952) qui contiennent en substance la proposition suivante: à l'ouverture d'un nouveau débit de boissons, une taxen d'ouverture du triple de la valeur locative, soit donc 15/5mes, ou le régime antérieur au 1er janvier 1926; à la cession d'un débit de boissons, une nouvelle taxen égale à la valeur locative, soit 5/5mes, suppression de la taxen annuelle.

C'est cette solution qui fut finalement reprise dans ses grandes lignes, moyennant certaines modifications, dans les amendements du Gouvernement (document 463, session 1951-1952).

Ces derniers amendements constituant en fait une proposition entièrement nouvelle, votre Commission l'a prise comme texte de base pour la discussion.

Il y a lieu de signaler que les amendements du Gouvernement visent également à confier désormais la perception de la taxen d'ouverture à l'Administration des Douanes et Accises, afin de décharger ainsi l'Administration des Contributions directes.

Ce transfert d'attributions a pour effet de modifier également les règles de procédure. Alors qu'antérieurement la taxen d'ouverture était plutôt considérée comme un impôt direct et que plusieurs dispositions étaient communes à la taxen d'ouverture et aux contributions directes, la première sera désormais considérée comme une contribution indirecte et, sauf exceptions, les principes généralement admis en matière de douanes et accises seront applicables à la taxen d'ouverture. En effet, il est rationnel d'appliquer autant que possible au sein d'une même administration, les mêmes règles de procédure aux diverses contributions dont le recouvrement est confié à cette administration. Le souci d'établir en l'espèce une certaine uniformité administrative est certainement heureux; aussi, votre Commission s'y est-elle ralliée.

Répondant à un membre, le représentant de l'administration a signalé que la moins-value fiscale était évaluée de 10 à 15 millions de francs. Cette évaluation est basée sur le vote des amendements du Gouvernement.

Cette moins-value sera compensée dans une certaine mesure: a) du fait que moins de charges professionnelles seront portées en compte, ce qui augmentera la base imposable aux impôts sur les revenus dont le rendement sera par conséquent majoré; b) par la simplification administrative qui proviendra du fait que, dans la plupart des cas, la perception annuelle sera supprimée.

BESPREKING DER ARTIKELEN.

Het eerste artikel heeft geen aanleiding gegeven tot bespreking. Het geeft slechts een opsomming van de wetten die terzake nog geheel of gedeeltelijk van kracht zijn en die door onderhavig voorstel worden gewijzigd.

Stippen wij hier onmiddellijk aan dat bij artikel 16 aan de Koning de macht wordt gegeven om de samenordering van de wetgeving betreffende de openingstaxe te verwezenlijken. Laten wij de hoop uitdrukken dat met deze samenordering niet zal getalmd worden. De klaarheid van de wetgeving zal er onbetwistbaar bij winnen.

Artikel 2. — De wetgeving op de openingstaxe bevat niet alleen bepalingen betreffende die taxe, maar ook bepalingen betreffende het houden der slijterijen van gegiste dranken. Deze bepalingen komen voor in het eerste hoofdstuk. Zo bepaalt artikel 1 aan welke personen verbod wordt opgelegd een drankgelegenheid open te houden. Ingevolge het 1° van de eerste paragraaf van artikel 1 slaat die verbodsbepaling op de personen die zekere rechtstreekse belastingen niet ten volle gekweten hebben.

Het amendement van de Regering ter zake heeft voor doel de tekst te verduidelijken en ook enigszins uit te breiden. In de oude tekst was alleen sprake van de belastingen van « het » voorgaande jaar, terwijl de nieuwe tekst doelt op de belastingen van alle voorgaande jaren.

Een lid diende hierbij een amendement in (stuk 471 van de zitting 1951-1952) ertoe strekkende het verlies van het recht tot het houden van een drankstijterij te schorsen ingeval een bezwaarschrift is ingediend tegen de nog niet betaalde belastingen.

Hiertegen werd aangevoerd :

a) dat dit amendement strijdig is met een algemeen geldend beginsel inzake inkomstenbelastingen, krachtens hetwelk de belastingen verschuldigd zijn zelfs zo er een bezwaar is ingediend;

b) dat er geen premie mocht worden gegeven aan de indiening van een bezwaarschrift daar zulks aanleiding zou kunnen geven tot misbruiken;

c) dat de administratie een zeer matig gebruik had gemaakt van de wetsbepaling in kwestie en dat rekening werd gehouden met alle feitelijke omstandigheden; dat deze bepaling dus eerder diende beschouwd te worden als een « stok achter de deur » welke alleen tegenover kwaadwillige belastingsschuldigen zal worden gebruikt en dat de intrekking van het recht tot openhouden van de drankstijterij dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen zou toegepast worden.

Akte nemend van laatstgenoemde verklaring vanwege de Administratie, heeft uwe Commissie het voorgestelde amendement verworpen.

Artikel 3. — Bij de bespreking van dit artikel heeft een lid de bemerking gemaakt dat de wet aan klaarheid en logica zou gewonnen hebben indien men de formulering hadde gekozen : openingstaxe gelijk aan driemaal de huurwaarde ingeval van opening van een nieuwe drankgelegenheid en taxe gelijk aan éénmaal de huurwaarde ingeval van overdracht van de uitbating. Er kon dan nog bepaald zijn dat telkens de nieuwe uitbater (dus in het tweede geval : de overnemer) de schuldenaar van de belasting is. Het lid in kwestie heeft er op gewezen dat van deze fundamentele opvatting afgeweken wordt in zekere gevallen. Bijvoorbeeld : wanneer een oude uitbater gebruik maakt van het recht hem verleend door artikel 7 (overdracht van de reeds betaalde openingstaxe naar een andere drankgelegenheid) de overnemer van de eerste drankgelegenheid

EXAMEN DES ARTICLES.

L'article premier n'a donné lieu à aucune discussion. Il ne contient qu'une énumération des lois qui sont encore extrêmement ou partiellement en vigueur en ce domaine et dont la modification est prévue par la présente proposition de loi.

Soulignons immédiatement que l'article 16 confère au Roi le pouvoir de réaliser la coordination de la législation relative à la taxe d'ouverture. Qu'il nous soit permis d'exprimer le vœu qu'il soit procédé sans retard à cette coordination. La précision de la législation y gagnerait incontestablement.

Article 2. — La législation relative à la taxe d'ouverture contient non seulement des dispositions concernant ladite taxe, mais aussi des dispositions concernant l'ouverture de débits de boissons fermentées. C'est ainsi que l'article 1er détermine quelles sont les personnes auxquelles il est interdit de tenir un débit de boissons. Aux termes du 1° du paragraphe premier de l'article 1er cette interdiction ne concerne que les personnes qui n'ont pas acquitté la totalité de certaines contributions directes.

L'amendement du gouvernement à ce sujet tend à préciser le texte ainsi qu'à en étendre quelque peu la portée. L'ancien texte ne mentionnait que les contributions afférentes à « l'exercice précédent », alors que le nouveau texte vise les contributions de toutes les années antérieures.

Un membre de la Commission a déposé un amendement (document n° 471, session 1951-1952) tendant à suspendre la déchéance du droit de tenir un débit de boissons en cas de réclamation introduite en matière de contributions non encore acquittées.

Il a été objecté :

a) que cet amendement était contraire au principe généralement admis en matière d'impôts sur les revenus, selon lequel les contributions sont dues même si une réclamation a été introduite.

b) que l'on ne devrait pas attacher une prime à l'introduction d'une réclamation, ceci pouvant donner lieu à des abus;

c) que l'administration avait fait un usage très modéré de la disposition légale en question et qu'il était tenu compte des circonstances de fait; que cette disposition devrait dès lors plutôt être considérée comme étant une « épée de Damoclès » qui frappe uniquement les contribuables récalcitrants et que le retrait du droit de tenir un débit de boissons ne serait donc appliqué que dans des cas exceptionnels.

Prenant acte de cette déclaration de l'Administration, votre Commission a rejeté l'amendement proposé.

Article 3. — A l'occasion de l'examen de cet article, un membre a fait observer que la loi aurait gagné en clarté et en logique si l'on avait choisi la formule : taxe d'ouverture égale au triple de la valeur locative en cas d'ouverture d'un nouveau débit de boissons et taxe égale à une fois la valeur locative en cas de cession de l'exploitation. On aurait pu stipuler encore que c'était chaque fois le nouvel exploitant, donc, dans le second cas, le cessionnaire qui serait redevable de la taxe. Le membre en question fait remarquer qu'en certains cas il est dérogé à cette conception fondamentale. Lorsque, par exemple, un ancien exploitant use du droit que lui reconnaît l'article 7 (transfert à un autre débit de boissons, de la taxe d'ouverture déjà acquittée), le cessionnaire du premier débit de boissons sera passible d'une nouvelle taxe, même s'il n'y a pas eu d'augmentation du

een nieuwe t  xe zal verschuldigd zijn, zelfs al is er geen verhoging van het aantal uitbatingen. Deze uitzondering is dus strijdig met de geest en de algemene lijn van de nieuwe wet.

Het lid in kwestie heeft er zich van onthouden amendementen neer te leggen, daar talrijke tekstwijzigingen zouden nodig geweest zijn die de goedstemming van de wet zouden vertraagd hebben.

Een eerste amendement bij artikel 3 (stuk 471 van de zitting 1951-1952) had alleen een nadere precisering van de tekst voor doel. Aan het begrip « huurwaarde » werd voor alle zekerheid de nadere bepaling « jaarlijkse » toegevoegd. Uwe Commissie heeft dit amendement eenparig aangenomen.

Een tweede amendement (zelfde stuk) had voor doel de openingstaxe op de helft te verminderen zo de nieuwe slijterij geopend werd langs een verkeersweg welke tot het verkeer geopend werd sinds minder dan vijf jaar.

Vooreerst heeft de vertegenwoordiger van de administratie doen opmerken dat dergelijke bepaling aanleiding kon geven tot tal van betwistingen. Vervolgens werd aangevoerd dat het amendement indruiste tegen de geest van de wet die precies voor doel had de opening van nieuwe drankgelegenheden tegen te gaan, zodat bijgevolg geen faciliteiten mochten voorzien worden zelfs niet voor benieuwde wijken. Tenslotte was een lid van oordeel dat het amendement indruiste tegen het beginsel van de gelijkheid van de burgers tegenover de belastingen.

Het amendement werd door uwe Commissie eenparig verworpen.

Een derde amendement — steeds bij hetzelfde artikel — had voor doel bij de vaststelling van de huurwaarde geen rekening te houden met de verplichting van drankverkoop. Het doel van dit amendement was dus voor de herbergen met verplichte drankverkoop (deze ahangende van brouwerijen) alleen de huurprijs in aanmerking te nemen en niet het voordeel dat de eigenaar geniet wegens de verplichte drankverkoop.

De administratie heeft doen opmerken dat krachtens een gevestigde rechtspraak voor de vaststelling van de werkelijke huurwaarde rekening moet worden gehouden van zekere voordelen in natura of nog van onrechtstreekse voordelen welke de eigenaar uit de verhuring trekt. De verplichte drankverkoop is onbetwistbaar een voordeel voor de eigenaar. Over het algemeen zijn de huurprijzen van dergelijke herbergen met verplichte drankverkoop lager dan deze van herbergen met vrije verkoop, hetgeen er wel op wijst dat eigenaar en huurder rekening houden met het voordeel voor de   ne, nadeel voor de andere, van de verplichte drankverkoop.

De aanvaarding van het amendement zou bijgevolg niet alleen indruisen tegen de gevestigde rechtspraak, maar ook tegen de billijkheid, daar aldus een gunstregime inzake openingstaxe zou worden ingevoerd ten voordele van de verhuurders van herbergen met verplichte drankverkoop. Uwe commissie heeft het amendement verworpen.

Op vraag van een lid heeft de administratie uitdrukkelijk verzekerd dat de forfaitaire taxe van 5.000 fank voor de reizende slijterijen slechts   enmaal verschuldigd is.

De nieuwe tekst van paragraaf 1 van artikel 3 werd aangenomen met 8 stemmen bij 5 onthoudingen. Namens de leden die zich onthouden hebben werd verklaard dat, naar hun mening, de nieuwe openingstaxes te zwaar waren en dat het gevolg hiervan zou zijn dat de brouwers hunne overheersing nog zouden uitbreiden op overdreven wijze.

De paragrafen 2, 4 en 5 werden zonder opmerkingen aangenomen.

Bij paragraaf 3 werd door een lid een amendement verdedigd ertoe strekkende een aanvullende belasting te heffen ingeval van verfraaiingswerken welke voor resultaat

nombre d'exploitations. Cette exception est donc contraire à l'esprit et à la ligne générale de la nouvelle loi.

Le membre en question s'est abstenu de proposer des amendements qui auraient entraîné de nombreuses modifications de texte, ce qui aurait retardé le vote de la loi.

Un premier amendement à l'article 3 (document 471, session 1951-1952) ne vise qu'à préciser le texte. Pour plus de sûreté, il ajoute à la notion de « valeur locative » la définition « annuelle ». Votre Commission a approuvé cet amendement à l'unanimité.

Un deuxième amendement (même document) tend à réduire de moitié la taxe d'ouverture si le nouveau débit est situé le long d'une voirie nouvelle, ouverte à la circulation depuis moins de cinq ans.

Le représentant de l'administration a tout d'abord fait observer qu'une telle disposition pouvait engendrer de nombreuses contestations. Il est dit ensuite que l'amendement va à l'encontre de l'esprit de la loi, dont le but est précisément d'empêcher l'ouverture de nouveaux débits de boissons, de sorte qu'il n'y a pas lieu de prévoir des facilités, même pas en faveur de nouveaux quartiers. Enfin, un membre estime que l'amendement va à l'encontre du principe de l'égalité des citoyens devant l'impôt.

L'amendement a été rejeté à l'unanimité par votre Commission.

Un troisième amendement, toujours au même article, vise à ne point tenir compte de la vente obligatoire de boissons, pour la fixation de la valeur locative. Le but de cet amendement est donc de ne prendre en considération pour les débits à vente obligatoire de boissons (ceux dépendant de brasseries), que le loyer et non l'avantage que tire le propriétaire de la vente obligatoire de boissons.

L'administration fait observer qu'en vertu de la jurisprudence établie pour la fixation de la valeur locative réelle, il y a lieu de tenir compte de certains avantages en nature ou encore d'avantages indirects que le propriétaire retire de la location. Le débit obligatoire de boissons constitue un avantage incontestable pour le propriétaire. En général, les loyers pratiqués pour ces débits à vente obligatoire sont inférieurs aux débits à vente libre, ce qui montre bien que propriétaire et locataire tiennent compte de la vente obligatoire de boissons en les considérant, l'un comme un avantage, l'autre comme un inconvénient.

En conséquence, le vote de l'amendement irait à l'encontre, non seulement de la jurisprudence établie, mais encore de l'équité, car il aurait pour effet d'instaurer un régime préférentiel en matière de taxe d'ouverture en faveur des bailleurs de débits à vente obligatoire de boissons. Votre Commission a rejeté l'amendement.

Répondant à un membre, l'administration donne l'assurance formelle que la taxe forfaitaire de 5.000 francs n'est due qu'une seule fois pour les débits ambulants.

Le nouveau texte du paragraphe premier de l'article 3 est approuvé par 8 voix et 5 abstentions. Au nom des membres qui s'abstiennent, il est déclaré qu'à leur avis, les nouvelles taxes d'ouverture sont trop lourdes et qu'elles auront pour effet de permettre aux brasseurs d'étendre encore démesurément leur emprise.

Les paragraphes 2, 4 et 5 sont approuvés sans observations.

Un membre défend au paragraphe 3 un amendement visant à établir une taxe complémentaire en cas de travaux d'embellissement ayant pour résultat d'augmenter la valeur

zouden hebben de huurwaarde met minstens 50 t. h. te verhogen. Dit amendement werd verworpen.

Het geheel van artikel 3 werd aangenomen met 9 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 4. — Vooreerst werd door uwe commissie een amendement aangenomen om nogmaals het woord « jaarlijkse » te voegen bij het begrip « huurwaarde ».

Het amendement ingediend met de bedoeling artikel 4 aan te vullen (stuk 492 van de zitting 1951-1952) werd ingetrokken nadat in dezelfde zin een radicaler amendement was aangenomen geworden (stuk 505 van de zitting 1951-1952), bedoeld als een artikel 8bis, dat evenwel in de uiteindelijke tekst als een nieuw artikel 6 voorkomt. Voor het commentaar verwijzen wij naar laatstgenoemd artikel.

Artikel 4, par. 1, heeft betrekking op twee categorieën van belastingschuldigen: enerzijds de lastgevers (meestal brouwerijen) en anderzijds de uitbaters met rechtspersoonlijkheid.

In de amendementen van de auteurs van het wetsvoorstel (stuk 339 van de zitting 1951-1952) was voorgesteld het wettelijk vermoeden af te schaffen voorzien bij artikel 8, par. 4, waardoor o.m. de brouwerijen of drankhandelaars, behoudens tegenbewijs, verondersteld werden lastgevers te zijn voor de herbergen met verplichte drankverkoop door hen verhuurd. De bedoeling was de herbergen met verplichte drankverkoop volledig gelijk te stellen met de vrije herbergen. Het gevolg zou dus geweest zijn dat een nieuwe openingstaxe zou verschuldigd geworden zijn indien in een herberg met verplichte drankverkoop een nieuwe aangestelde, of duidelijker gezegd: een nieuwe huurder de uitbating overnam.

De belanghebbende brouwerijen hebben langs hun beroepsverenigingen voetstappen aangewend om het wettelijk vermoeden te hunnen gunste te behouden. De Regeringsamendementen geven hen op dit stuk voldoening. Eenmaal het wettelijk vermoeden behouden was het noodzakelijk een bijzondere regeling te treffen, zoniet zouden de brouwerijen voor altijd vrijgesteld geweest zijn van de openingstaxe, oplossing die om redenen van billijkheid te verwerpen is.

De bijzondere regeling komt er op neer dat de brouwerijen om de 5 jaren een taxe zullen betalen gelijk aan de helft van de huurwaarde. In feite zullen de lasthebbers dus de helft betalen van hetgeen zij verschuldigd waren onder de huidige wetgeving. Er is echter dit verschil dat de betaling niet meer jaarlijks zal geschieden maar wel om de 5 jaren.

Om nogmaals een voorstelling in breuken te geven kunnen wij zeggen dat de lasthebbers nu, op een periode van 5 jaren, $5 \times 1/5^{\text{de}}$ betaalden, hetzij $5/5^{\text{de}}$, waar zij voortaan slechts $1 \times 2,5/5^{\text{de}}$ zullen betalen.

In vergelijking met de vrije herbergen kunnen wij zeggen dat de hoger uiteengezette regeling in feite hierop neerkomt dat men uitgaat van de veronderstelling dat de herbergen met verplichte drankverkoop gemiddeld om de 10 jaren van aangestelde veranderen. Inderdaad, op een periode van 10 jaren zullen de « verplichte » herbergen $2 \times 2,5/5^{\text{de}} = 5/5^{\text{de}}$ betalen, hetzij dezelfde taxe als deze verschuldigd ingeval van overdracht van een bestaande uitbating aan een nieuwe uitbater in de voorwaarden voorzien in artikel 3, par. 4.

Wanneer men er rekening van houdt dat niet iedere overdracht van een bestaande vrije uitbating zal geschieden in de gunstige voorwaarden van artikel 3, par. 4, en dat een taxe van $15/5^{\text{de}}$ zal verschuldigd zijn in de gevallen die niet onder toepassing vallen van artikel 3, par. 4, dan mag men besluiten dat de brouwerijen geen redenen hebben om over het nieuwe stelsel te klagen.

Bij wijze van overgangsmaatregel wordt aangenomen dat de eerste taxe van $2,5/5^{\text{de}}$ slechts zal verschuldigd zijn na

locative de 50 p. c. au moins. Cet amendement est rejeté.

L'ensemble de l'article 3 est adopté par 9 voix et 5 abstentions.

Article 4. — Votre Commission a tout d'abord approuvé un amendement tendant à ajouter le mot « annuelle » à la notion de « valeur locative ».

L'amendement proposant de compléter l'article 4 (document 492, session 1951-1952) est retiré suite à l'adoption d'un amendement plus radical tendant au même but (document 505, session 1951-1952) en proposant l'adjonction d'un article 8bis devenu toutefois l'article 6 nouveau du texte définitif. Pour le commentaire, nous renvoyons à ce dernier article.

L'article 4, par. 1, concerne deux catégories de contribuables: d'une part, les commettants (généralement des brasseries) et, d'autre part, les débiteurs dotés de la personnalité civile.

Les amendements des auteurs de la proposition de loi (doc. 339, session 1951-1952) tendaient à la suppression de la présomption légale prévue à l'article 8, par. 4, de la présomption légale prévue à l'article 8, par. 4, suivant laquelle, notamment, les brasseries ou marchands de boissons, sauf preuve contraire, étaient présumés commettants pour les établissements à vente obligatoire qu'ils donnent en location. Le but était de mettre les débits à vente obligatoire sur le même pied que les débits libres. La conséquence en aurait été qu'une nouvelle taxe d'ouverture aurait été due si, dans un débit à vente obligatoire, un nouveau préposé, ou plus précisément un nouveau locataire, reprenait l'exploitation.

Les brasseries intéressées ont, par la voie de leurs unions professionnelles, fait des démarches en vue d'obtenir le maintien de la présomption légale en leur faveur. Les amendements du Gouvernement leur donnent satisfaction à cet égard. Mais une fois la présomption légale maintenue, une réglementation spéciale s'imposait, sinon les brasseries auraient été définitivement exemptées de la taxe d'ouverture, solution à rejeter pour des raisons d'équité.

D'après la réglementation spéciale, les brasseries devront payer, tous les cinq ans, une taxe égale à la moitié de la valeur locative. En fait, les commettants payeront la moitié de ce qu'ils devaient payer sous le régime de la législation actuelle. Il y a pourtant cette différence, que le paiement ne se fera plus annuellement, mais tous les cinq ans.

En représentant les choses sous forme de fractions, nous pouvons dire qu'actuellement les assujettis paient $1/5^{\text{ième}} \times 5$ en 5 ans, soit $5/5^{\text{èmes}}$, tandis qu'ils ne paieront à l'avenir que $2,5/5^{\text{èmes}} \times 1$.

Comparant ce régime à celui des débits libres, nous pouvons en dire qu'il revient en fait à supposer que les débits à vente obligatoire changent de préposé en moyenne tous les 10 ans. En effet, sur une période de 10 années, les débits à vente « obligatoire » paieront $2,5 \times 2 = 5/5$, soit une taxe égale à celle due en cas de cession d'un débit existant à un nouvel exploitant, dans les conditions prévues à l'article 3, § 4.

Considérant que toute cession d'un débit à vente libre existant ne se fera pas dans les conditions favorables prévues à l'article 3, § 4, et qu'une taxe de $15/5^{\text{èmes}}$ sera due dans les cas auxquels ne s'applique point l'article 3, § 4, on peut conclure que les brasseries n'ont pas de raisons de se plaindre.

A titre de mesure transitoire, il est admis que la première taxe de $2,5/5$ ne sera due qu'à l'expiration d'un

verloop van een termijn van 15 jaren sedert de opening van de drankslijterij.

Enkele voorbeelden zullen de toepassing van deze overgangsmaatregel verduidelijken :

1) In 1952 geopende slijterij (zegge na 1 Januari 1952, dag van de inwerkingtreding van de wet).

Uit hoofde van de opening van de slijterij is een belasting verschuldigd, die gelijk is aan driemaal de huurwaarde. Ingeval de slijterij geopend was vóór de inwerkingtreding van de wet, zal het verschil tussen bedoelde belasting en de op basis van het vroegere stelsel reeds betaalde belasting kunnen worden betaald mits sommige faciliteiten (termijn van 2 jaar, zoals in art. 13, par. 3, bepaald).

Op 1 Januari 1967, op 1 Januari 1972 en zo verder om de vijf jaren is telkens een belasting verschuldigd die gelijk is aan de helft van de huurwaarde.

2) In 1949 geopende slijterij.

Geen belasting is meer verschuldigd tot op 1 Januari 1964.

Met ingang op laatsbedoelde datum moet om de vijf jaar een belasting worden betaald die gelijk is aan de helft van de huurwaarde.

3) In 1925 geopende slijterij.

Op 1 Januari 1952 is een belasting verschuldigd, die gelijk is aan de helft van de huurwaarde. Zij is echter betaalbaar met sommige faciliteiten (termijn van twee jaar te rekenen van de dag van de bekendmaking van de wet : art. 13, par. 3).

Dezelfde belasting zal worden ingevorderd op 1 Januari 1957, op 1 Januari 1962 en zo verder om de vijf jaar.

Een amendement, neergelegd door een lid bij de eerste paragraaf van artikel 4, had voor doel de opvorderbaarheid van de openingstaxe te verdagen indien er geen verandering van zaakvoerder of aangestelde plaats heeft gehad binnen een termijn van 15 jaren te rekenen van het openingsjaar van de slijterij (stuk 492 van de zitting 1951-1952).

Er werd hem geantwoord dat een forfaitaire regeling slechts een zin heeft indien men de afwijkingen zowel in de éne als in de andere richting buiten beschouwing stelt.

Het lid heeft erkend dat dit argument pertinent is en daarom zijn amendement ingetrokken.

Hetzelfde stelsel, hierboven uiteengezet voor de lasthebbers, is eveneens van toepassing op de uitbaters die de rechtspersoonlijkheid bezitten. Ook voor hen geldt dus de veronderstelling dat er om de 10 jaren een overdracht zou zijn, aanleiding gevend tot een taxe van 5/5de, of om de 30 jaren een overdracht die aanleiding zou geven tot een taxe van 15/5de.

Een lid stelde voor een bepaling in te lassen waardoor de lasthebbers zouden verhinderd worden de openingstaxe ten laste te leggen van hunne aangestelden. Daar de belanghebbenden hun voorkeur hebben laten blijken voor het behoud van het wettelijk vermoeden van artikel 8, § 4, zo is het logisch dat zij de consequenties van hun houding aanvaarden en zelf de last van de taxe dragen.

Een soortgelijke bepaling bestond tot vóór korte tijd in de wetgeving op de inkomstenbelastingen waar voorzien was dat de bijkomende grondbelasting door de eigenaar niet mocht ten laste gelegd worden van de huurder die in het gehuurde goed een zelfstandig beroep uitoefende.

Hiertegen werd aangevoerd dat dergelijke wetsbepaling weinig practische uitwerking zou hebben vermits een overeenstemmende verhoging van de huurprijs de last van de nieuwe openingstaxe zou kunnen compenseren.

délai de 15 années à compter de l'ouverture du débit de boissons.

Quelques exemples mettront en lumière l'application de cette mesure transitoire.

1) Débit ouvert en 1952 (soit après le 1er janvier 1952, date de l'entrée en vigueur de la loi).

Du chef de l'ouverture du débit, il est dû une taxe égale à 3 fois la valeur locative. Si l'ouverture du débit est antérieure à la mise en vigueur de la loi, la différence entre cette taxe et l'impôt déjà acquitté sur la base du régime antérieur pourra être payée moyennant certaines facilités (délai de 2 ans prévu à l'art. 13, § 3).

Au 1er janvier 1967, au 1er janvier 1972 et ainsi de suite tous les cinq ans, il sera dû, chaque fois, une taxe égale à la moitié de la valeur locative.

2) Débit ouvert en 1949.

Il ne sera plus dû aucune taxe jusqu'au 1er janvier 1964.

A partir de cette date et tous les cinq ans, devra être acquittée une taxe égale à la moitié de la valeur locative.

3) Débit ouvert en 1925.

Une taxe égale à la moitié de la valeur locative est due à la date du 1er janvier 1952. Elle sera toutefois payable moyennant certaines facilités (délai de deux ans à compter de la publication de la loi : art. 13, § 3).

La même taxe sera exigée le 1er janvier 1957, le 1er janvier 1962 et ainsi de suite de cinq en cinq ans.

Un membre propose au paragraphe premier de l'article 4 un amendement tendant à retarder l'exigibilité de la taxe d'ouverture s'il n'est survenu aucun changement de gérant ou de préposé pendant un délai de 15 années à compter de l'année d'ouverture du débit (document 492, session 1951-1952).

Il lui est répondu qu'un régime forfaitaire ne se conçoit bien que s'il fait abstraction des dérogations, dans un sens comme dans l'autre.

Le membre reconnaît la pertinence de l'argument et il retire son amendement.

Un régime identique à celui des gérants s'applique également aux exploitants dotés de la personnalité civile. Ils se voient donc également appliquer la supposition qu'il y a, tous les 10 ans, cession donnant lieu à une taxe des 5/5mes, ou tous les 30 ans, cession donnant lieu à la perception d'une taxe des 15/5mes.

Un commissaire propose d'insérer une disposition tendant à empêcher les commettants de mettre la taxe d'ouverture à charge de leurs préposés. Les intéressés ayant marqué leur préférence pour le maintien de la présomption légale prévue à l'article 8, par. 4, il est logique qu'ils supportent les conséquences de leur attitude et assument personnellement le paiement de la taxe.

Une disposition analogue existait, précédemment, dans la législation relative aux impôts sur les revenus, qui prévoyait que les propriétaires ne pouvaient mettre le supplément de la contribution foncière à charge du locataire exerçant une profession indépendante dans l'immeuble loué.

Il a été objecté à ce sujet qu'une telle disposition légale n'aurait pratiquement peu d'effet, la majoration correspondante du prix de location pouvant compenser la charge de la nouvelle taxe d'ouverture.

Uwe Commissie heeft het amendement in kwestie aangenomen met 7 stemmen tegen 6 bij 2 onthoudingen.

De Commissie heeft geen aanmerkingen gemaakt bij de tweede paragraaf van artikel 4 welke het huidige regime behoudt, met aanpassing van de minima, voor de verkoop van geestrijke dranken buiten de drankgelegenheden. Het betreft hier dus de winkels waar likeuren verkocht worden.

Artikel 5. — Door een lid werd voorgesteld (stuk 492 van de zitting 1951-1952) vrijstelling van de openingstaxe te verlenen indien een uitbater-huurder verplicht is zijn uitbating over te brengen naar een ander gebouw, daar het onroerend goed waarin hij gevestigd was, om redenen van openbaar nut werd onteigend.

Dit amendement werd bij eenparigheid aangenomen.

Een lid heeft bij analogie de kwestie gesteld van de uitbaters die geteisterd werden door oorlogsfeiten. De vertegenwoordiger van de Regering heeft beloofd dat deze kwestie een passende oplossing zou krijgen, maar dat de gevallen te verscheiden zijn om ze nu met amendementen te kunnen regelen. Deze amendementen zouden noodzakelijkerwijze een uitvoerige tekst uitmaken en de goedstemming van onderhavig voorstel zou daardoor vertraging kunnen ondergaan. Deze gevallen zullen dus afzonderlijk geregeld worden.

Artikel 6. — De oorspronkelijke tekst werd door de Regering ingetrokken.

In de plaats daarvan werd een nieuwe tekst aangenomen met 12 stemmen tegen 2, welke de opheffing beoogt van paragraaf 3 van artikel 8 der wet van 29 Augustus 1919. (Zie amendement art. 8bis (nieuw) — stuk 505 van de zitting 1951-1952.)

Laatstgenoemde wettekst stelt de lasthebbers verantwoordelijk voor de betaling van de inkomstenbelastingen, voortvloeiend uit de dranksluiterij en verschuldigd door de aangestelde.

De auteur van het amendement heeft er vooreerst op gewezen dat de gewraakte wettekst een afwijking betekent van het gemeen recht. Het is onbehaaglijk voor een burger te worden verantwoordelijk gesteld voor de belastingen van een ander, zelfs zo deze andere een aangestelde is. De zuivere stelregel is toch dat ieder burger zijn eigen belastingen betaalt.

Verder heeft ditzelfde lid gewezen op de moeilijkheden en betwistingen waartoe de toepassing van de wettekst in kwestie aanleiding heeft gegeven.

De vertegenwoordiger van de administratie heeft er op gewezen dat de Ontvangers van Belastingen duidelijke instructies hebben ontvangen om in ieder geval eerst alle middelen uit te putten teneinde betaling te bekomen vanwege de aangestelde. Slechts nadien, zo blijkt dat de aangestelde onvermogen is, wordt de invordering ten laste van de brouwerij gevorderd.

De rechten van de Schatkist zouden in gevaar komen indien men de wetsbepaling in kwestie zou intrekken daar de aangestelden in vele gevallen geen eigen bezit hebben, vermits meestal ook de herberginrichting en alle materieel toebehoren aan de brouwerij.

De Commissie heeft niettemin het amendement aangenomen. Aldus heeft de Commissie een duidelijke lijn getrokken: enerzijds zal de lasthebber de openingstaxe niet kunnen afwentelen op zijn aangestelde. Anderzijds zal deze aangestelde zijn lasthebber niet kunnen belasten met inkomstenbelastingen die door de eerste verschuldigd zijn. Ieder zal dus voortaan zijn eigen belasting betalen. Het geldt hier dus een zeer logisch beginsel.

Artikel 7. — Zonder opmerkingen aangenomen.

Votre Commission a adopté l'amendement en question par 7 voix contre 6 et 2 abstentions.

La Commission n'a pas fait d'observations au sujet du paragraphe 2 de l'article 4 qui maintient le régime actuel, tout en adaptant les minima pour la vente de spiritueux en dehors des débits de boissons. Il s'agit donc, en l'occurrence, des magasins qui débitent des liqueurs.

Article 5. — Un membre propose (doc. n° 492, session 1951-1952) d'accorder l'exonération de la taxe d'ouverture si un exploitant-locataire est obligé de transférer son exploitation dans un autre immeuble, celui où il était installé ayant été exproprié pour cause d'utilité publique.

Cet amendement a été adopté à l'unanimité.

Un membre soulève, par analogie, la question des exploitants sinistrés par faits de guerre. Le représentant du Gouvernement promet que cette question recevra une solution adéquate, mais les cas sont trop dissemblables pour que l'on puisse les régler maintenant par voie d'amendements. Ceux-ci constitueraient nécessairement des textes dont la longueur aurait pour effet de retarder le vote de la présente proposition. Ces cas seront donc réglés séparément.

Article 6. — Le texte initial a été retiré par le Gouvernement.

Il a été remplacé par un texte nouveau qui a été adopté par 12 voix contre 2 et qui tend à abroger le paragraphe 3 de l'article 8 de la loi du 29 août 1919 (voir amendement art. 8bis (nouveau) — doc. n° 505, session 1951-1952).

Ce dernier texte de loi rend les commettants responsables du paiement des impôts sur les revenus afférents à l'exploitation du débit et dus par le préposé.

L'auteur de l'amendement fait remarquer tout d'abord que le texte de loi incriminé constitue une dérogation au droit commun. Il est désagréable pour un citoyen d'être rendu responsable des impôts d'un autre, même si celui-ci est un préposé. En stricte application du principe, chaque citoyen doit acquitter ses propres impôts.

Les même membre attire encore l'attention sur les difficultés et les contestations auxquelles l'application du texte en question a donné lieu.

Le représentant de l'Administration souligne que les Receveurs des Contributions ont reçu comme instructions précises d'épuiser d'abord tous les moyens en vue d'obtenir le paiement par le préposé. Ce n'est qu'ensuite, s'il appert que le préposé est insolvable, que la taxe est exigible dans le chef de la brasserie.

Les droits du Trésor seraient compromis si l'on ne maintenait la disposition légale en question, car les préposés n'ont généralement pas de biens en propre, puisque le plus souvent c'est la brasserie qui possède les installations et tout le matériel de l'établissement.

La Commission a néanmoins approuvé l'amendement. Elle trace ainsi une ligne bien nette: d'une part, le commettant ne pourra mettre la taxe d'ouverture à charge de son préposé, et d'autre part, le préposé ne pourra mettre les impôts sur ses revenus à charge de son commettant. Chacun aura dès lors à payer les impôts qui le concernent. Il s'agit donc en l'espèce d'un principe très rationnel.

Article 7. — Admis sans observations.

Artikel 8. — Een lid stelde voor (stuk 505 van de zitting 1951-1952) een gerechtelijke procedure te voorzien voor de betwistingen die, administratief, hun eindpunt bereikt hebben wanneer de beslissing van de Directeur van Douanen en Accijnzen is gevelde geworden. Dit amendement werd ingetrokken nadat de Administratie een bevredigende uitleg nopens de mogelijkheden van gerechtelijke procedure had gegeven.

Laten wij vooreerst er aan herinneren dat de openingstaxen worden overgebracht van het Beheer van de Directe Belastingen naar het Beheer van Douanen en Accijnzen. Deze overbrenging is niet louter een kwestie van administratieve organisatie. Waar vroeger, behoudens uitdrukkelijke afwijkingen, de wetgeving op de inkomstenbelastingen van toepassing was op de openingstaxen, daar wordt de openingstaxen voortaan in dezelfde voorwaarden overgebracht naar het wettelijk kader van de douane- en accijnsrechten. Dit blijkt duidelijk uit de bepalingen van artikel 12 (nieuw), par. 2, welke in de wetgeving op de openingstaxen wordt ingelast krachtens artikel 9 van onderhavig wetsvoorstel.

Uitzondering wordt gemaakt voor de geschillen welke betrekking hebben op de vaststelling van de huurwaarde van de lokalen dienende tot slijterij. Voor deze geschillen is een buitengerechtelijke procedure voorzien in artikel 11, nieuwe redactie, zoals deze blijkt uit artikel 8 van onderhavig wetsvoorstel.

Al de overige geschillen zijn vatbaar voor een dubbele procedure : ofwel kan de belastingplichtige bij de bevoegde rechtbank in verzet komen nadat hem een dwangbevel door de Administratie is betekend geworden, ofwel kan de belastingplichtige de Belgische Staat dagvaarden om door de rechtbank te horen zeggen dat de belasting niet of slechts gedeeltelijk verschuldigd is.

Daar aldus iedere administratieve willekeur uitgesloten is heeft uwe Commissie de Regeringsamendementen ter zake zonder wijziging aangenomen.

Wat de bestraffing van overtredingen betreft maakt paragraaf 3 van artikel 12, nieuwe redactie, de bepalingen van de algemene wet van 26 Augustus 1822 en de wet van 6 April 1843 op de beteugeling van de sluikhandel in zake douanen, van toepassing op de openingstaxen.

De artikelen 9, 10, 11 en 12 hebben geen verdere opmerkingen uitgelokt.

Artikel 13. — De aanhef van dit artikel voorziet dat de nieuwe wet toepasselijk zal zijn vanaf 1 Januari 1952.

Enkele leden hebben bij deze gelegenheid gewezen op het feit dat de drankslijterijen geopend tussen 1 Januari 1952 en de publicatie van de nieuwe wet zullen getroffen worden met terugwerkende kracht. Zij hebben voorgesteld de nieuwe taxatie slechts in voege te brengen vanaf 1 Januari 1953.

De vertegenwoordiger van de Regering heeft doen opmerken dat het voorstel een geheel vormt en dat, bij aanvaarding van dit amendement, ook de afschaffing van de jaarlijkse taxen slechts van kracht zou kunnen worden op 1 Januari 1953.

Daar de invordering van de jaarlijkse taxen bij administratieve maatregel voor 1952 werd geschorst, zou een verschuiving van de datum van inwerkingtreding de invordering van de jaarlijkse taxen voor 1952 veroorzaken.

Anderzijds heeft de Regering voorgesteld betalingsfaciliteiten te verlenen in die gevallen waar de invoeging van de nieuwe wet tamelijk zware lasten zou veroorzaken. Het mechanisme van deze betalingsfaciliteiten wordt hierna uiteengezet, aan de hand van de inzichten welke de Administratie ter zake heeft laten blijken.

Het geldt hier de betaling van de bijkomende openingstaxen.

Article 8. — Un membre propose (doc. 505, session 1951-1952) de prévoir une procédure judiciaire applicable aux contestations qui, administrativement, deviennent définitives lorsque le Directeur des Douanes et Accises a statué. Cet amendement est retiré après les explications satisfaisantes fournies par l'Administration quant aux possibilités de procédure judiciaire.

Rappelons tout d'abord que la taxe d'ouverture est transférée de l'Administration des Contributions directes à l'Administration des Douanes et Accises. Ce transfert n'est pas simplement une question administrative d'organisation. Tandis qu'auparavant, sauf dérogations expresses, la législation relative aux impôts sur les revenus était applicable à la taxe d'ouverture, celle-ci sera désormais transférée, dans les mêmes conditions, dans le cadre légal des droits de douane et d'accises. Ceci résulte clairement des dispositions de l'article 12 (nouveau), par. 2, inséré dans la législation relative à la taxe d'ouverture en vertu de l'article 9 de la présente proposition de loi.

Il est fait exception pour les litiges relatifs à la fixation de la valeur locative des locaux servant de débit. Ces litiges font l'objet d'une procédure extrajudiciaire prévue à l'article 11, nouveau, tel qu'il résulte de l'article 8 de la présente proposition de loi.

Tous les autres litiges sont susceptibles d'une double procédure : ou bien le contribuable peut faire opposition devant le tribunal compétent après avoir reçu signification d'une contrainte de l'administration, ou bien le contribuable peut assigner l'Etat belge devant le tribunal pour s'entendre dire que la taxe n'est pas due ou ne l'est que partiellement.

Toute intervention arbitraire de la part de l'administration étant ainsi exclue, votre Commission a adopté sans modification les amendements du Gouvernement à ce sujet.

En ce qui concerne la répression des infractions, le paragraphe 3 de l'article 12, texte nouveau, rend les dispositions de la loi générale du 26 août 1822 ainsi que de la loi du 6 avril 1843 sur la répression de la fraude en matière de douanes applicables à la taxe d'ouverture.

Les articles 9, 10, 11 et 12 n'ont pas donné lieu à observations.

Article 13. — Cet article stipule dans son début, que la loi nouvelle sera applicable à partir du 1er janvier 1952.

Quelques membres ont, à cette occasion, souligné que les débits de boissons ouverts entre le 1er janvier 1952 et la date de la publication de la loi nouvelle seront frappés avec effet rétroactif. Ils ont proposé de ne mettre la taxation nouvelle en vigueur qu'à partir du 1er janvier 1953.

Le représentant du Gouvernement a fait observer que la proposition constitue un ensemble et que si cet amendement est adopté, la suppression de la taxe annuelle ne pourrait entrer en vigueur que le 1er janvier 1953.

Le recouvrement de la taxe annuelle pour 1952 ayant été suspendue par mesure administrative, un retardement de la date d'entrée en vigueur entraînerait le recouvrement de cette taxe annuelle pour 1952.

D'autre part, le Gouvernement a proposé d'accorder des facilités de paiement dans les cas où l'entrée en vigueur de la nouvelle loi imposerait des charges assez lourdes. Le mécanisme de ces facilités de paiement est exposé ci-après, compte tenu des intentions que l'administration a manifestées à cet égard.

Il s'agit du paiement des suppléments de taxe d'ouver-

taxes voor de dranksluiterijen die geopend werden sedert 1 Januari 1952, alsmede de taxes die voor 1952 verschuldigd zijn door de lastgevers en rechtspersonen.

Volgens artikel 13, par. 3, van de amendementen van de Regering, zoals het in de Commissie voor de Financien van de Kamer werd gewijzigd, moeten betaald worden binnen twee jaar na de bekendmaking van deze wet, volgens modaliteiten vast te stellen door de Minister van Financien :

a) de bijkomende openingstaxes die uit de toepassing van de wet voortvloeien voor de nieuwe sluiters van gegiste dranken die zich sedert 1 Januari 1952 gevestigd hebben;

b) de vijfjaarlijkse taxe, die gelijk is aan de helft van de huurwaarde, en die de lastgevers en sluiters die de rechtspersoonlijkheid bezitten verschuldigd zijn uit hoofde van hun sluiters die op 1 Januari 1952 sedert meer dan 15 jaar geopend waren.

Bedoelde betalingsmodaliteiten zullen worden vastgesteld als volgt :

— De verschuldigde som wordt betaald per vierde, in het begin van ieder semester; de eerste storting op 1 Januari 1953.

— Wat meer in het bijzonder de lastgevers betreft, stemt de verschuldigde som overeen met het globaal bedrag van de krachtens de wet verschuldigde taxes voor het geheel van hun sluiters die op 1 Januari 1952 sedert meer dan 15 jaar geopend waren.

— In geval van overdracht of van stopzetting van de uitbating vóór het verstrijken van de termijn van twee jaar, is het eventueel nog verschuldigde overschot onmiddellijk Vorderbaar.

De artikelen 14, 15 en 16 gaven geen aanleiding tot opmerkingen.

Artikel 17. — Uwe Commissie heeft de kwestie besproken van de provinciale en gemeentelijke taxes op de dranksluiterijen.

Bij artikel 36 van de wet van 24 December 1948 werd, met ingang van het dienstjaar 1949, een einde gesteld aan het regime van de provincie- en gemeentepcentimes inzake openingstaxe. Met ingang van hetzelfde dienstjaar mogen de provincies en de gemeenten evenwel speciale taxes heffen die op dezelfde grondslag gevestigd zijn als de Staatsbelasting ter zake. De gemeente-ontvanger staat dus in voor de invordering van de aldus ingevoerde gemeentebelasting.

Ten einde de taak van de ontvangers der belastingen te verlichten heeft de Minister van Binnenlandse Zaken aan de provincies voorgeschreven terzake hun belastingzetting te vestigen op dezelfde grondslagen als de overeenstemmende Staatsbelasting.

Anderzijds hebben de provinciegouverneurs eveneens opdracht gekregen hun goedkeuring te weigeren aan de gemeentebelastingen betreffende de dranksluiterijen die, om de gemeentepcentimes op de Staatsbelasting terzake te vervangen, onder vorm van opcentimes op de provinciale belasting zouden gevestigd zijn.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de gemeentelijke belastingen op de dranksluiterijen voor het jaar 1952 onafhankelijk zijn van de Staatsbelasting ter zake. Vermits de gemeentelijke belastingen voor 1952 gevestigd zijn bij analogie met de openingstaxe volgens de huidige wetgeving, zo blijven de gemeentelijke belastingen voor 1952 behouden zoals zij gestemd werden door de gemeenteraden. De publicatie van de nieuwe wet op de openingstaxe zal dus geen enkele wijziging brengen aan de ge-

ture pour les débits ouverts depuis le 1er janvier 1952 ainsi que des taxes dues, pour 1952, par les commettants et personnes juridiques.

Aux termes de l'article 13, par. 3, des amendements du Gouvernement, tels qu'ils ont été modifiés par la Commission des Finances de la Chambre, devront être acquittés dans les deux ans de la publication de la présente loi — suivant les modalités à déterminer par le Ministre des Finances :

a) les suppléments de taxe d'ouverture qui incomberont, par suite de l'application de la loi, aux nouveaux débiteurs de boissons fermentées établis depuis le 1er janvier 1952;

b) la taxe quinquennale, égale à la moitié de la valeur locative, dont les commettants et débiteurs dotés de la personnalité civile sont redevables du chef de leurs débits ouverts depuis plus de 15 ans au 1er janvier 1952.

Les modalités de paiement ci-dessus seront déterminées comme suit :

— La somme due sera payable par quart, au début de chaque semestre, le premier versement étant à effectuer au 1er janvier 1953.

— En ce qui concerne plus particulièrement les commettants, la somme due correspondra au montant total des taxes dues, en vertu de la loi, pour l'ensemble de leurs débits ouverts depuis plus de 15 ans au 1er janvier 1952.

— En cas de cession ou de cessation de l'exploitation avant l'expiration du délai de deux ans, le reliquat restant éventuellement dû sera exigible immédiatement.

Les articles 14, 15 et 16 n'ont pas donné lieu à observations.

Article 17. — Votre Commission a examiné la question des taxes provinciales et communales sur les débits de boissons.

L'article 36 de la loi du 24 décembre 1948 a mis fin, à partir de l'exercice 1949, au régime des centimes additionnels provinciaux et communaux en matière de taxe d'ouverture. Toutefois, à partir du même exercice, les provinces et les communes pourront établir des taxes sur la même base que la taxe de l'Etat en la matière. C'est donc le receveur communal qui est responsable du recouvrement de la taxe communale ainsi introduite.

Afin de faciliter la tâche des receveurs des contributions, le Ministre de l'Intérieur a prescrit aux provinces d'établir l'assiette en la matière sur les mêmes bases que l'impôt de l'Etat correspondant.

D'autre part, les gouverneurs de province ont reçu pour mission de refuser leur approbation aux taxes communales sur les débits de boissons qui auraient été établies sous la forme de centimes additionnels à la taxe provinciale, en remplacement des additionnels communaux à la taxe de l'Etat.

Il ressort clairement de ce qui précède que, pour l'année 1952, les taxes communales sur les débits de boissons sont indépendantes de la taxe de l'Etat. Les taxes communales pour 1952 ayant été établies par analogie avec la taxe d'ouverture, suivant la législation actuelle, les taxes communales pour 1952 sont maintenues telles qu'elles ont été adoptées par les conseils communaux. La publication de la nouvelle loi sur la taxe d'ouverture ne changera donc rien aux taxes communales, ni dans le sens de leur

meentelijke taxes, noch in de zin van afschaffing of vermindering noch in de zin van een verhoging.

Het komt gewenst voor dat de heer Minister van Binnenlandse Zaken de aandacht van de provincie- en gemeentebesturen zou vestigen op de gewijzigde wetgeving inzake de Staatsbelasting. Genoemde besturen zijn natuurlijk autonoom om provinciale en gemeentelijke taxes in te voeren zoals zij het goed achten. Maar het lijkt gewenst minstens hun aandacht te vestigen op de wijzigingen ingetreden inzake de openingstaxe ten voordele van de Staat opdat zij hiervan rekening zouden houden voor de vaststelling van de taxes voor 1953.

Stippen wij overigens aan dat talrijke gemeentebesturen reeds de jaarlijkse taxe hebben afgeschaft, zodat zij hier dus de wetgever zijn voorafgegaan.

Na bespreking heeft de Commissie de wens uitgedrukt alle twijfel ter zake weg te nemen door een duidelijke wettekst. Gevolg gevend aan deze wens heeft de Regering ter zitting een amendement neergelegd dat artikel 17 van het voorstel is geworden.

Een lid heeft voorbehoud gemaakt voor de onduidelijke formulering van de eerste paragraaf. De bedoeling is de volgende : er dient een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de jaarlijkse taxe (régime in voege sedert 1 Januari 1926) en de eigenlijke openingstaxe die door het huidig voorstel opnieuw wordt ingevoerd. De wetgever wil de provinciën en gemeenten beletten een taxe in te voeren die gelijkenis zou vertonen met de eigenlijke openingstaxe. De overweging die hiertoe geleid heeft is deze : de opening en de overdracht van drankgelegenheden worden reeds zwaar genoeg belast door de nieuwe openingstaxe ten voordele van de Staat. De belasting zou overdreven worden indien de provinciën en gemeenten daaraan een belasting zouden toevoegen die gevestigd wordt volgens dezelfde stelregelen als de (nieuwe) Staatsbelasting. Dit te verhinderen is de bedoeling van het tweede lid van de eerste paragraaf.

Anderzijds laat de wetgever de provinciën en gemeenten vrij taxes op de drankslijterijen in te voeren of te behouden die een jaarlijks karakter hebben. De nadruk ligt hier dus op het woordje « jaarlijkse », wat impliciet betekent : een belasting die meer gelijkenis vertoont met de wetgeving op de openingstaxe die opgeheven wordt. Een jaarlijkse belasting is gewoonlijk minder zwaar dan een enige belasting die slechts geheven wordt bij zekere gelegenheden : opening of overdracht.

De tweede paragraaf zegt dat de provinciale of gemeentelijke taxes voor 1952 in ieder geval behouden blijven volgens het model van de oude wetgeving.

De aldus door uwe Commissie op basis van de Regeringsamendementen gewijzigde tekst werd in zijn geheel eenparig aangenomen.

Dit verslag werd eveneens eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

J. DE SAEGER.

De Voorzitter,

F. VAN BELLE.

suppression ou de leur diminution, ni dans le sens de leur majoration.

Il semble opportun que M. le Ministre de l'Intérieur attire l'attention des administrations provinciales et communales sur la modification de la législation en matière de taxe au profit de l'Etat. Evidemment, ces administrations sont autonomes et libres d'instaurer telles taxes provinciales et communales qu'elles jugent bon d'établir. Mais il semble souhaitable d'attirer leur attention sur les changements intervenus en matière de taxe d'ouverture au profit de l'Etat, afin qu'elles en tiennent compte pour l'établissement des taxes pour 1953.

Signalons d'ailleurs que de nombreuses administrations communales ont déjà supprimé la taxe annuelle, devant donc le législateur en cette matière.

Après discussion, la Commission a exprimé le vœu de voir établir un texte légal bien clair qui ne laisserait subsister aucun doute à cet égard. Donnant suite à ce vœu, le Gouvernement a déposé, en cours de séance, un amendement qui est devenu l'article 17 de la proposition.

Un membre fait des réserves au sujet de la rédaction defectueuse du paragraphe premier. L'intention est la suivante : il faut distinguer nettement la taxe annuelle (régime en vigueur depuis le 1er janvier 1926) et la taxe d'ouverture proprement dite que réinstaurer la présente proposition de loi. Le législateur veut empêcher les provinces et les communes d'établir une taxe présentant des analogies avec la taxe d'ouverture proprement dite. Il y a été amené par le motif que l'ouverture et la cession de débits de boissons sont déjà suffisamment imposées par la nouvelle taxe d'ouverture au profit de l'Etat. L'imposition serait excessive si les provinces et les communes y ajoutaient une taxe établie sur les mêmes bases que la nouvelle taxe au profit de l'Etat. C'est ce que vise à empêcher le second alinéa du paragraphe premier.

D'autre part, le législateur laisse les provinces et les communes libres d'établir ou de maintenir des taxes de caractère annuel pour les débits de boissons. C'est donc le mot « annuel » qui est souligné, ce qui signifie implicitement qu'il s'agit d'une taxe présentant plus d'analogies avec la législation abrogée en matière de taxe d'ouverture. Une taxe annuelle est d'ordinaire moins lourde qu'une taxe unique qui n'est perçue qu'à certains occasions : à l'ouverture ou à la cession.

Aux termes du second paragraphe, les taxes provinciales ou communales pour 1952 doivent en tout cas être maintenues dans la même forme que sous l'empire de l'ancienne législation.

L'ensemble du texte ainsi modifié par votre Commission sur la base des amendements gouvernementaux, a été adopté à l'unanimité.

Le présent rapport a été également adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

J. DE SAEGER.

Le Président,

F. VAN BELLE.

TEKST VOORGESTELD DOOR DE COMMISSIE.

Eerste artikel.

De wet van 29 Augustus 1919 betreffende de slijterijen van gegiste dranken, gewijzigd bij de wet van 24 December 1923, bij de wet van 31 December 1925, bij de besluitwet van 14 November 1939 en bij de wet van 21 Augustus 1948, wordt als volgt gewijzigd en aangevuld :

Art. 2.

In het eerste artikel, § 1 :

1) Het 1°, 1ste lid, door navolgende tekst vervangen :

« 1° Zij die niet ten volle hebben afbetaald :

a) hun belastingen geboekt in de kohieren der directe belastingen van een vorig jaar;

b) hun gemeente- of provincietaxes van een vorig jaar;

c) hun openingsbelasting op de slijterijen van gegiste dranken, vastgesteld overeenkomstig de artikelen 3 en 4 van onderhavige wet. »

2) Het 5° door navolgende bepaling vervangen :

« Zij die veroordeeld werden hetzij wegens het houden van een speelhuis, hetzij wegens het onwettig aanvaarden van weddenschappen op paardenwedrennen, hetzij wegens het houden van een kantoor voor weddenschappen, andere dan op paardenwedrennen; »

3) Een 6bis toevoegen dat luidt als volgt :

« 6bis. Zij die onder artikel 4 der wet van 10 Juni 1947 betreffende accijnzen en douanen vallen. »

Art. 3.

Artikel 3 wordt door de volgende bepalingen vervangen :

« Artikel 3, § 1. — Onder voorbehoud van de bepalingen van § 4, wordt de openingsbelasting voor iedere nieuwe slijter vastgesteld op driemaal het bedrag van de werkelijke of vermoedelijke jaarlijkse huurwaarde der lokalen dienende tot slijterij, met uitsluiting van de gedeelten die enkel dienen tot woning of tot andere doeleinden; de belasting mag echter niet minder bedragen dan :

3.000 frank in de wijken, gemeenten of agglomeraties van minder dan 5.000 inwoners;

4.000 frank in de gemeenten of agglomeraties van 5.000 tot 15.000 inwoners;

5.000 frank in de gemeenten of agglomeraties hebbende meer dan 15.000 tot 30.000 inwoners;

7.500 frank in de gemeenten of agglomeraties hebbende meer dan 30.000 tot 60.000 inwoners;

10.000 frank in de gemeenten of agglomeraties van meer dan 60.000 inwoners.

Voor de reizende slijterijen wordt de belasting eenvoudiger op 5.000 frank vastgesteld.

§ 2. — De Koning bepaalt welke gemeenten of gedeelten van gemeenten een agglomeratie uitmaken voor de toepassing van dit artikel.

TEXTE PROPOSE PAR LA COMMISSION.

Article premier.

La loi du 29 août 1919, concernant les débits de boissons fermentées, modifiée par la loi du 24 décembre 1923, par la loi du 31 décembre 1925, par l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 et par la loi du 21 août 1948, est modifiée et complétée comme suit :

Art. 2.

A l'article 1er, § 1er :

1) Remplacer le 1°, 1er alinéa, par le texte ci-après :

« 1° Ceux qui n'ont pas acquitté la totalité :

a) de leurs impositions inscrites aux rôles des contributions directes d'une année précédente;

b) de leurs taxes communales ou provinciales d'une année précédente;

c) de leur taxe d'ouverture sur les débits de boissons fermentées établie conformément aux articles 3 et 4 de la présente loi. »

2) Remplacer le 5° par la disposition suivante :

« Ceux qui ont été condamnés soit pour tenue d'une maison de jeux, soit pour acceptation illicite de paris sur courses de chevaux, soit pour tenue d'une agence de paris autres que sur courses de chevaux. »

3) Ajouter un 6^obis, libellé comme suit :

« 6bis. Ceux qui tombent sous le coup de l'article 4 de la loi du 10 juin 1947 concernant les accises et les douanes. »

Art. 3.

L'article 3 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Article 3, § 1er. — La taxe d'ouverture due par tout nouveau débitant est fixée, sous réserve des stipulations du § 4, à trois fois le montant de la valeur locative annuelle, réelle ou présumée, des locaux affectés au débit, à l'exclusion des parties servant uniquement à l'habitation ou à d'autres usages, sans que la taxe puisse être inférieure à :

3.000 francs dans les hameaux, communes ou agglomérations de moins de 5.000 habitants;

4.000 francs dans les communes ou agglomérations de 5.000 à 15.000 habitants;

5.000 francs dans les communes ayant plus de 15.000 jusqu'à 30.000 habitants;

7.500 francs dans les communes ou agglomérations ayant plus de 30.000 jusqu'à 60.000 habitants;

10.000 francs dans les communes ou agglomérations de plus de 60.000 habitants.

La taxe est fixée uniformément à 5.000 francs pour les débits ambulants.

§ 2. — Le Roi détermine les communes ou parties de communes qui constituent une agglomération pour l'application du présent article.

De in aanmerking te nemen bevolking is die vastgesteld bij de jongste tienjaarlijkse volkstelling bekendgemaakt vóór het jaar der invorderbaarheid van de belasting.

De Minister van Financiën bepaalt de wijken waar de belasting van 3.000 frank toepasselijk is.

§ 3. — Een aanvullende belasting is tot het verschuldigd bedrag invorderbaar in geval van vergroting van de tot slijterij aangewende lokalen.

§ 4. — De bij de voorafgaande § 1 beoogde belasting wordt verminderd tot het derde zo de nieuwe slijter onder de toepassing valt van artikel 6, 2°, en zo degene die de bestaande slijterij afstaat er van afziet de bepalingen van artikel 7, § 1, 4°, in te roepen.

§ 5. — De werkelijke huurwaarde is die welke blijkt uit huurovereenkomsten, huurkwijtingen of andere oprecht en normaal bevonden bescheiden.

Door vermoede huurwaarde dient de mogelijke huuropbrengst — huurprijs en andere voordelen — te worden verstaan van de niet in huur gegeven of op abnormale wijze verhuurde slijterijen, alsmede van de slijterijen waarvan de lokalen slechts een gedeelte uitmaken van het door de slijter in huur genomen onroerend goed. De vermoede huurwaarde van de tot slijterij aangewende lokalen wordt bepaald door de controleur der accijnzen van het gebied, met de medewerking van een door het gemeentebestuur aangeduide deskundige-aanwijzer; zij wordt vastgesteld bij vergelijking met de werkelijke huurwaarde van andere slijterijen met een gelijkaardige ligging en huuropbrengst of door ventilatie van de werkelijke huurwaarde van het door de slijter in huur genomen onroerend goed of gedeelte van onroerend goed. »

Art. 4.

Artikel 4 wordt door de volgende bepalingen vervangen :

« Artikel 4, § 1. — Na 't verstrijken van een termijn van vijftien jaar, te rekenen van 1 Januari van het jaar van opening van de slijterij, moeten de bij artikel 8, § 4, bedoelde lastgevers en slijters met rechtspersoonlijkheid alle vijf jaar een belasting kwijten die gelijk is aan de helft van de jaarlijkse huurwaarde der tot slijterij aangewende lokalen, zonder dat deze belasting minder mag zijn dan het zesde der bedragen welke bij artikel 3, § 1, als minima zijn vastgesteld.

Niettegenstaande iedere strijdige overeenkomst blijft deze belasting ten laste van de lastgevers.

§ 2. — Al degenen die, als hoofdbedrijf of als bijbedrijf, geestrijke dranken bij hoeveelheden van zes liter of minder verkopen of leveren, zijn onderworpen aan een jaarlijkse belasting gelijk aan het vijfde van de huurwaarde der lokalen dienende tot slijterij, zonder dat deze belasting minder mag bedragen dan het vijftiende van de bedragen welke bij artikel 3, § 1, als minima zijn vastgesteld.

De beschikkingen van artikel 1, 1° tot 6°, 7° en 8°; en van artikel 2 zijn niet toepasselijk op de in deze paragraaf bedoelde belastingplichtigen. »

Art. 5.

§ 1. — Het 4° van het eerste lid van artikel 7 der wet van 29 Augustus 1919 wordt aangevuld als volgt :

« c) In een onroerend goed dat aangewend wordt als nieuwe slijterij, indien hij een slijterij verlaat ingericht in een om redenen van openbaar nut onteigend onroerend goed waarvan hij geen eigenaar is. »

La population à considérer est celle constatée par le dernier recensement décennal publié avant l'année de l'exigibilité de la taxe.

Le Ministre des Finances désigne les hameaux où la taxe de 3.000 francs est applicable.

§ 3. — Un supplément de taxe est exigible à due concurrence en cas d'agrandissement des locaux affectés au débit.

§ 4. — Si le nouveau débiteur tombe sous l'application de l'article 6, 2°, et si celui qui lui cède le débit existant renonce à se prévaloir des dispositions de l'article 7, § 1er, 4°, la taxe visée au § 1er qui précède est réduite au tiers.

§ 5. — La valeur locative réelle est celle qui résulte de baux, quittances de loyer ou autres documents reconnus sincères et normaux.

Par valeur locative présumée, il faut entendre le rendement locatif possible — loyer et autres avantages — des débits non loués ou loués anormalement ainsi que des débits dont les locaux ne constituent qu'une partie seulement de l'immeuble pris en location par le débiteur. La valeur locative présumée des locaux affectés au débit est fixée par le contrôleur des accises du ressort, assisté d'un indicateur-expert désigné par l'administration communale; elle est établie par comparaison avec la valeur locative réelle d'autres débits de situation et de rendement locatif analogues ou par ventilation de la valeur locative réelle de l'immeuble ou de la partie d'immeuble pris en location par le débiteur. »

Art. 4.

L'article 4 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Article 4, § 1er. — A l'expiration d'un délai de quinze ans à compter du 1er janvier de l'année de l'ouverture du débit, les commettants visés à l'article 8, § 4, et les débiteurs dotés de la personnalité juridique doivent acquitter tous les cinq ans une taxe égale à la moitié de la valeur locative annuelle des locaux affectés au débit, sans que cette taxe puisse être inférieure au sixième des montants fixés au titre de minima à l'article 3, § 1er.

Nonobstant toute convention contraire, cette taxe restera à charge des commettants.

§ 2. — Tous ceux qui vendent ou livrent, à titre principal ou accessoire, des boissons spiritueuses par quantités de six litres ou moins, sont assujettis à une taxe annuelle égale au cinquième de la valeur locative des locaux affectés au débit, sans que cette taxe puisse être inférieure au quinzième des montants fixés au titre de minima à l'article 3, § 1er.

Les dispositions de l'article 1, 1° à 6°, 7° et 8° et de l'article 2 ne sont pas applicables aux contribuables visés au présent paragraphe. »

Art. 5.

§ 1. — Le 4° de l'alinéa premier de l'article 7 de la loi du 29 août 1919 est complété comme suit :

« c) Dans un immeuble nouvellement affecté au débit, s'il quitte un débit installé dans un immeuble exproprié, pour cause d'utilité publique et dont il n'est pas propriétaire. »

§ 2. — Artikel 7, § 2, wordt door de volgende bepaling vervangen :

« De slijter die zich in één van de in dit artikel vermelde gevallen bevindt en deze die overgaat tot vergroting van de lokalen dienende tot zijn slijterij, zijn gehouden daarvan binnen vijftien dagen aangifte te doen bij de ontvanger der accijnzen van het gebied en hem, volgens het geval, de in artikel 9 aangeduide stukken te overhandigen. »

§ 3. — In artikelen 8, § 2 en 9, de woorden « ontvanger der belastingen » door de woorden « ontvanger der accijnzen » vervangen.

Art. 6.

§ 3 van artikel 8 der wet van 29 Augustus 1919 is opgeheven.

Art. 7.

§ 1. — In artikel 10, § 3 vervangen door de volgende bepalingen :

« De aanvullende belasting, verschuldigd ingevolge de schatting bedoeld bij artikel 3, § 5, is betaalbaar binnen tien dagen na de betekening van deze schatting.

» De belastingen voorzien bij artikel 4 moeten worden gekweten in de loop van de tweede helft van de maand December welke de periode voorafgaat waarvoor ze verschuldigd zijn.

» Het bezwaarschrift tegen de schatting schorst de eisbaarheid van de aanvullende belasting niet. »

§ 2. — In hetzelfde artikel, een als volgt luidende § 4 bijvoegen :

« § 4. — In geval van verwijl in de betaling van de als belasting verschuldigde sommen, worden deze verhoogd met een interest berekend tegen de percenten en volgens de regels toepasselijk inzake douanerechten en accijnzen. »

Art. 8.

Artikel 11 wordt door de volgende bepalingen vervangen :

« Artikel 11, § 1. — Elk bezwaarschrift inzake openingsbelasting moet, op straf van verval, schriftelijk worden toegezonden, ten laatste binnen drie maanden na de datum van eisbaarheid van gezegde belasting, aan de gewestelijke directeur der Douanen en Accijnzen, die uitspraak doet. Zijn beslissing wordt bij een ter post aangetekende brief aan de belastingplichtige gezonden.

§ 2. — Een college van experten is geroepen om zich in geval van geschil uit te spreken nopens het bedrag van de huurwaarde van de onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen dienende tot de exploitatie van een dranklijterij. Dit college wordt opgericht in al de localiteiten waar een kantoor der accijnzen bestaat. Het wordt samengesteld uit twee experten aangeduid, de ene door de belastingplichtige, de andere door de controleur der accijnzen.

§ 3. — Ingeval de verzoeker de beslissing van de directeur niet aanneemt, moet hij zulks, op straf van verval, aan deze ambtenaar betekenen bij een ter post aangetekende brief, ten laatste de tiende werkdag te rekenen van de datum der beslissing; hij moet tevens de schatting vragen van het onroerend goed of van het gedeelte van onroerend goed dat hij bezigt voor de exploitatie van zijn

§ 2. — L'article 7, § 2, est remplacé par la disposition suivante :

« Le débitant qui se trouve dans l'un des cas prévus par le présent article et celui qui procède à l'agrandissement des locaux affectés à son débit, sont tenus d'en faire la déclaration dans les quinze jours au receveur des accises du ressort et de lui remettre, selon le cas, les pièces indiquées à l'article 9. »

§ 3. — Aux articles 8, § 2 et 9, remplacer les mots « receveur des contributions » par les mots « receveur des accises ».

Art. 6.

Le § 3 de l'article 8 de la loi du 29 août 1919 est abrogé.

Art. 7.

§ 1er. — A l'article 10, remplacer le § 3 par les dispositions suivantes :

« Le supplément de taxe, dû ensuite de l'expertise prévue à l'article 3, § 5, est payable dans les dix jours de la notification de cette expertise.

» Les taxes visées à l'article 4 doivent être acquittées au cours de la seconde quinzaine du mois de décembre précédant la période pour laquelle elles sont dues.

» La réclamation contre l'évaluation ne suspend pas l'exigibilité du supplément. »

§ 2. — Au même article, ajouter un § 4 ainsi conçu :

« § 4. — En cas de retard dans le paiement des sommes dues à titre de taxe, celles-ci sont majorées d'un intérêt calculé au taux et d'après les règles applicables en matière de droits de douanes et d'accises. »

Art. 8.

L'article 11 est remplacé par les dispositions suivantes :

Article 11, § 1er. — Toute réclamation en matière de taxe d'ouverture est, à peine de déchéance, adressée par écrit, au plus tard, dans les trois mois de la date d'exigibilité de ladite taxe, au directeur régional des douanes et accises, qui statue. Sa décision est envoyée au redevable par pli recommandé à la poste.

§ 2. — Un collège d'experts est appelé à se prononcer en cas de litige sur le montant de la valeur locative des immeubles ou parties d'immeubles affectés à l'exploitation d'un débit de boissons. Ce collège est constitué dans toutes les localités où existe un bureau des accises. Il est composé de deux experts désignés, l'un par le redevable de la taxe, l'autre par le contrôleur des accises.

§ 3. — Dans l'éventualité où le requérant n'accepte pas la décision du directeur, il doit, à peine de forclusion, le signifier à ce fonctionnaire par lettre recommandée à la poste au plus tard le dixième jour ouvrable à compter de la date de la décision; il doit en même temps demander l'expertise de l'immeuble ou de la partie d'immeuble qu'il affecte à l'exploitation de son débit de boissons, et dési-

drankslijterij en de door hem gekozen expert in onroerende goederen aanduiden. Zijnerzijds wijst ook de bevoegde controleur der accijnzen een expert in onroerende goederen aan.

Zo de verzoeker in gebreke blijft zijn expert aan te duiden binnen de voorgeschreven termijn, wordt zijn bezwaarschrift als niet bestaande beschouwd.

Zo de experten zich niet akkoord stellen nopens de vaststelling van de waarde die moet dienen tot basis voor de berekening der openingsbelasting, wordt het geschil onderworpen aan een scheidsrechter gekozen onder de experten in onroerende goederen en aangeduid door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg op aanvraag van de controleur der accijnzen.

De scheidsrechter hoort de experten alvorens zijn beslissing te treffen.

§ 4. — De experten dienen gekozen met inachtneming van de beperkingen vervat in de artikelen 44, 283 en 310 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering.

§ 5. — Alvorens hun ambt uit te oefenen dienen de experten volgende eed af te leggen in handen van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg :

« Ik zweer in volle geweten over de mij voorgelegde zaken uitspraak te doen, zonder aanzien van persoon en volgens de bepalingen van de wet, en het geheim te bewaren van al de bevindingen in verband met de geschillen. »

§ 6. — De experten en eventueel de scheidsrechter die optreden in zake schatting van onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen bestemd voor de exploitatie van een drankslijterij hebben recht op een bezoldiging waarvan de Koning het bedrag vaststelt, evenals, desvoorkomend, op de verplaatsingskosten berekend overeenkomstig het burgerlijk tarief.

De expertisekosten, met inbegrip van de verplaatsingskosten, vallen ten laste van ongelijk.

§ 7. — De experten moeten hun beslissing treffen binnen dertig dagen te rekenen van de datum van de betekening gedaan overeenkomstig § 3.

In geval van meningsverschil tussen de experten, treft de aangeduide scheidsrechter zijn beslissing binnen zestig dagen te rekenen van dezelfde datum. »

Art. 9.

In Hoofdstuk III :

1) de titel als volgt wijzigen : « Algemene bepalingen » ;

2) een als volgt luidend nieuw artikel 12 opnieuw inlassen :

« Artikel 12, § 1. — Bij wijziging van artikel 16 van de wet van 4 Juli 1930, houden de bepalingen van Titel III van de samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen op van toepassing te zijn op de openingsbelasting op de drankslijterijen.

§ 2. — De bepalingen van de algemene wet van 26 Augustus 1822 over de heffing der rechten van in-, uit- en doorvoer en van de accijnzen worden toepasselijk gemaakt op de heffing van de openingsbelasting op de drankslijterijen — met inbegrip van de supplementen van belasting — van de geldboeten en van de eventuele vervolgingskosten.

§ 3. — Zijn toepasselijk op de overtredingen van deze

gner l'expert en immeubles qu'il a choisi. De son côté, le contrôleur des accises compétent désigne un expert en immeubles.

A défaut, par le requérant, de désigner son expert dans le délai prescrit, sa réclamation est considérée comme non avenue.

Si les experts ne se mettent pas d'accord sur la fixation de la valeur qui doit servir de base au calcul de la taxe d'ouverture, le litige est soumis à un tiers arbitre, choisi parmi les experts en immeubles et désigné par le président du tribunal de première instance sur requête du contrôleur des accises.

Le tiers-arbitre entend les experts avant de rendre sa décision.

§ 4. — Les experts doivent être choisis en tenant compte des restrictions spécifiées par les articles 44, 283 et 310 du Code de procédure civile.

§ 5. — Avant d'entrer en fonctions, les experts prêtent devant le président du tribunal de première instance le serment suivant :

« Je jure de me prononcer sur les affaires qui me seront soumises en toute conscience, sans acception de personnes et d'après les dispositions de la loi, et de garder le secret sur toutes les constatations se rattachant aux litiges. »

§ 6. — Les experts et éventuellement le tiers-arbitre intervenant en matière d'évaluation d'immeubles ou de parties d'immeubles affectés à l'exploitation d'un débit de boissons ont droit à une rémunération dont le Roi fixe le montant, ainsi que, le cas échéant, aux frais de déplacement calculés conformément au tarif civil.

Les frais d'expertise, y compris les frais de déplacement, sont à charge de la partie succombante.

§ 7. — Les experts doivent rendre leur décision dans les trente jours à compter de la date de la signification faite conformément au § 3.

En cas de désaccord entre les experts, le tiers-arbitre désigné rend sa décision dans les soixante jours à compter de la même date. »

Art. 9.

Au chapitre III,

1) modifier l'intitulé comme suit : « Dispositions générales » ;

2) réintroduire un nouvel article 12, libellé comme suit :

« Article 12, § 1er. — Par modification à l'article 16 de la loi du 4 juillet 1930, les dispositions du Titre III des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus cessent d'être applicables à la taxe d'ouverture des débits de boissons.

§ 2. — Les dispositions de la loi générale du 26 août 1822 concernant la perception des droits d'entrée, de sortie et de transit, et des accises, sont rendues applicables à la perception de la taxe d'ouverture des débits de boissons — y compris les suppléments de taxe — des amendes et des frais de poursuites éventuels.

§ 3. — Sont applicables aux infractions à la présente loi,

wet, de bepalingen van de algemene wet van 26 Augustus 1822 en de wet van 6 April 1843 op de beteugeling van de sluikhandel inzake douane, namelijk betreffende het opstellen en het visa van de processen-verbaal, het afgeven van de afschriften daarvan, de bewijskracht van die akten, de wijze van vervolging — met inbegrip van de parate executie — de aansprakelijkheid, de medeplichtigheid, de poging tot omkoping, het recht van transactie.

Art. 10.

Artikel 13 wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Artikel 13. — Alle agenten van het bestuur der directe belastingen en van het bestuur der douanen en accijnzen, alle beëdigde gemeentelijke agenten en de rijkswachters zijn bevoegd de overtredingen van deze wet alleen op te sporen en vast te stellen. »

Art. 11.

Het laatste lid van artikel 14 wordt als volgt vervangen :

« De in artikel 13 bedoelde personen mogen kosteloos stalen nemen van de dranken in het bezit van de slijter; deze moet, desverzocht, de recipienten eveneens kosteloos leveren waarin die stalen dienen vervat. »

Art. 12.

Aan artikel 15, § 1 :

1) een nieuw 1° toevoegen, dat luidt als volgt :

« 1° met een geldboete gelijk aan tweemaal de totale of gedeeltelijke belasting benevens de betaling dezer laatste, iedere inbreuk op de artikelen 3, 4, 6, 9 of 10 »;

2) in het 2° :

a) littera b), tweede lid, als volgt vervangen :

« In de gevallen voorzien onder vorenvermelde littera's a) en b), wordt bovendien de sluiting van de slijterij uitgesproken »;

b) littera d) weglaten;

3) in het 3° de woorden « 25 tot 100 franken » vervangen door « 26 tot 100 frank ».

Inwerkingtreding, overgangsbepalingen en intrekkingen.

Art. 13.

§ 1. — De bepalingen van deze wet zijn toepasselijk vanaf 1 Januari 1952.

De belastingen verschuldigd voor de dienstjaren die 1952 voorafgaan blijven beheerst door de wettelijke bepalingen toepasselijk op het dienstjaar waaraan deze belastingen normaal dienden verbonden.

§ 2. — Worden ingetrokken met ingang van het dienstjaar 1952 :

1) de artikelen 57 tot 61 van de wet van 31 December 1925;

2) de buitengewone opdecime gevestigd op de openingsbelasting op de drankslijterijen bij artikel 7 van de wet van 23 Maart 1932.

les dispositions de la loi générale du 26 août 1822 et de la loi du 6 avril 1843 sur la répression de la fraude en matière de douane, concernant notamment la rédaction et le visa des procès-verbaux, la remise de la copie de ceux-ci, la foi due à ces actes, le mode de poursuites — y compris la voie parée — la responsabilité, la complicité, la tentative de corruption, le droit de transiger. »

Art. 10.

L'article 13 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Article 13. — Tous les agents de l'administration des contributions directes et de l'administration des douanes et accises, tous les agents communaux assermentés et les gendarmes sont qualifiés à l'effet de rechercher et de constater seuls les infractions à la présente loi. »

Art. 11.

Le dernier alinéa de l'article 14 est remplacé comme suit :

« Les personnes visées à l'article 13 peuvent prélever gratuitement des échantillons des boissons détenues par le débitant qui est tenu, s'il en est requis, de fournir aussi gratuitement les récipients destinés à contenir ces échantillons. »

Art. 12.

A l'article 15, § 1er :

1) ajouter un nouveau 1°, libellé comme suit :

« 1° D'une amende égale au double de la taxe intégrale ou partielle indépendamment du paiement de celle-ci, toute infraction aux articles 3, 4, 6, 9 ou 10 »;

2) au 2° :

a) remplacer le littera b), second alinéa, comme suit :

« Dans les cas prévus sous les litteras a) et b) ci-dessus, la fermeture du débit est en outre prononcée »;

b) supprimer le littera d);

3) au 3° remplacer les mots « 25 à 100 francs » par « 26 à 100 francs ».

Mise en vigueur, dispositions transitoires et abrogations.

Art. 13.

§ 1er. — Les dispositions de la présente loi sont applicables à partir du 1er janvier 1952.

Les taxes dues pour les exercices antérieurs à 1952 restent régies par les dispositions légales applicables à l'exercice auquel ces taxes auraient dû normalement appartenir.

§ 2. — Sont abrogés à partir de l'exercice 1952 :

1) les articles 57 à 61 de la loi du 31 décembre 1925;

2) le décime additionnel extraordinaire établi à la taxe d'ouverture des débits de boissons par l'article 7 de la loi du 23 mars 1932.

§ 3. — Moeten worden gekwetten binnen de twee jaren na de bekendmaking van deze wet, en volgens de modaliteiten te bepalen door de Minister van Financiën :

1) de supplementen van openingsbelasting die uit de toepassing van deze wet voortspruiten;

2) de belasting bedoeld bij artikel 4 verschuldigd door de lastgevers en de rechtspersonen wanneer de termijn van vijftien jaar verstreken is op 1 Januari 1952;

§ 4. — Moet worden gekwetten binnen de twee maanden na de bekendmaking van deze wet :

de belasting bedoeld bij artikel 4 verschuldigd voor het jaar 1952 door de kleinhandelaars in geestrijke dranken.

Art. 14.

De bepalingen van artikel 2, § 1, 2, van deze wet zijn niet van toepassing op de dranksluiterijen gevestigd vóór de datum van de bekendmaking van deze wet in het *Belgisch Staatsblad*, wegens de veroordelingen die zij zouden opgelopen hebben uit hoofde van vervolgingen ingesteld vóór dezelfde datum voor het ongeoorloofde aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen.

Art. 15.

Artikel 2, par. 3, der wet van 29 Augustus 1919, wordt ingetrokken.

De bepalingen van artikel 2, §§ 1 en 2, van dezelfde wet zijn van toepassing op de op 10 September 1919 bestaande sluiterijen die heropend worden na sedert minstens één jaar gesloten te zijn geweest of nadat zij een andere bestemming hebben gekregen, evenals op deze sluiterijen waarvan de voor het publiek toegankelijke lokalen veranderingen zullen ondergaan te rekenen van de bekendmaking van deze wet.

Art. 16.

De Koning kan de nog geldende wetsbepalingen inzake openingsbelasting op de dranksluiterijen samenordenen met de uitdrukkelijke of impliciete wijzigingen welke deze bepalingen hebben ondergaan op het ogenblik van de samenordering.

Hij kan te dien einde :

1° de volgorde en de nummering van de titels, hoofdstukken en artikelen der samen te ordenen wetten wijzigen, en ze op een andere wijze indelen;

2° de verwijzingen, vervat in de samen te ordenen wetten, wijzigen om ze met de nieuwe nummering in overeenstemming te brengen;

3° de redactie van de teksten wijzigen, ten einde eenheid in de terminologie te brengen.

Art. 17.

§ 1. — « Artikel 36, 1°, van de wet van 24 December 1948 betreffende de gemeentelijke en provinciale financiën, wordt als volgt aangevuld :

« De gelijksoortige belastingen als die bedoeld onder littera a) worden opgeheven met ingang van het dienstjaar 1953.

» Nochtans, zijn de provinciën en de gemeenten, met ingang van dat zelfde dienstjaar, gemachtigd een jaarlijkse belasting op de sluiterijen van gegiste en geestrijke dranken te heffen. »

§ 3. — Doivent être acquittés dans les deux ans de la publication de la présente loi, et suivant les modalités à fixer par le Ministre des Finances :

1) les suppléments de taxe d'ouverture qui résultent de l'application de cette loi;

2) la taxe visée à l'article 4, due par les commettants et les personnes juridiques lorsque le délai de quinze ans est expiré au 1er janvier 1952;

§ 4. — Doit être acquittée dans les deux mois de la publication de la présente loi :

la taxe visée à l'article 4 due pour l'année 1952 par les détaillants de boissons spiritueuses.

Art. 14.

Les dispositions de l'article 2, § 1er, 2, de la présente loi ne sont pas applicables aux débiteurs de boissons établis avant la date de la publication de la présente loi au *Moniteur belge* à raison des condamnations qu'ils auraient encourues du chef de poursuites entamées avant la même date pour acceptation illicite de paris sur courses de chevaux.

Art. 15.

L'article 2, § 3, de la loi du 29 août 1919, est supprimé.

Les dispositions de l'article 2, §§ 1er et 2, de la même loi sont applicables aux débits existant au 10 septembre 1919 qui sont remis en exploitation après avoir été fermés pendant un an au moins ou après avoir été désaffectés, de même qu'à ceux de ces débits dont les locaux accessibles au public subiront des transformations à dater de la publication de la présente loi.

Art. 16.

Le Roi peut coordonner les dispositions légales encore en vigueur sur la taxe d'ouverture des débits de boissons fermentées, avec les modifications expresses ou implicites qu'elles ont subies au moment où la coordination sera réalisée.

A cette fin, il peut :

1° modifier l'ordre et la numérotation des titres, chapitres et articles des lois à coordonner et les regrouper sous d'autres divisions;

2° modifier les références contenues dans les lois à coordonner en vue de les mettre en concordance avec la numérotation nouvelle;

3° modifier la rédaction des textes en vue d'assurer une terminologie uniforme.

Art. 17.

§ 1er. — L'article 36, 1°, de la loi du 24 décembre 1948 concernant les finances provinciales et communales est complété comme suit :

« Les taxes similaires à l'impôt visé au littéra a) sont abolies à partir de l'exercice 1953.

» Toutefois, à partir du même exercice, les provinces et les communes sont autorisées à établir une taxe annuelle sur les débits de boissons fermentées ou spiritueuses. »

§ 2. — De bepalingen van deze wet mogen geen uitwerking hebben op de provinciale en gemeentelijke belastingen op de slijterijen van gegiste en geestrijke dranken verschuldigd voor het dienstjaar 1952.

§ 3. — Van het dienstjaar 1952 af is het Bestuur der douanen en accijnzen belast met de vestiging en de invordering van de provinciale taxes op de slijterijen van gegiste en geestrijke dranken.

§ 2. — Les dispositions de la présente loi ne peuvent avoir d'effet sur les taxes provinciales et communales sur les débits de boissons fermentées ou spiritueuses dues pour l'exercice 1952.

§ 3. — A partir de l'exercice 1952, l'Administration des douanes et accises est chargée de l'établissement et du recouvrement des taxes provinciales sur les débits de boissons fermentées ou spiritueuses.
